

Állatokkal suttogó

Élt egyszer egy lány, Luna. Úgy volt különleges, hogy nem is tudott róla.

Húsz lehetett, amikor végre beletörődött sorsába. Ő volt a kapocs az emberek és az állatok között, nem mellesleg a királyi család utolsó sarja. Születésétől kezdve úgy tartották: ő az „állatokkal suttogó”. Jó ideig nem nagyon értették, hogy mit értenek ezen, mit akarnak mondani ezzel. Csak akkor jöttek rá, mikor már túl késő volt. Túlságosan is.

Gyermekkorában állandóan mondogatták: ő más, mint a többiek. már azzal kitűnt közülük, hogy királyi családból származott, de nem tudták, hogy ennél többről van szó. A legtöbben irigykedtek rá. Olyanja volt, mint senki másnak hetedhét országban. Az emberek úgy viselkedtek, mintha megszállta volna őket valami, így akarták elvenni tőle a tulajdonát. Nekik is kellett, sőt késztetést éreztek, hogy elvegyék. De ha van rossz, lennie kell jónak is. Most sem volt másképp.

Luna szülei kitarítottak lányuk mellett, legyőzve így a gonoszt, ami rosszat akart. Mindenkitől távol tartották, ezzel megóvva őt a világban uralkodó gonosz, sötét valamitől. Pontosan ők sem tudták, mi az a valami, amitől így meg tudnak bolondulni közelben lévő emberek.

A lány ilyen módon nevelkedett 18 éves koráig. Ez egy elhagyatott kastély volt, a családi örökségük része. Biztonságos kis hely, nyugodt környékkel, egy szép patak melletti füves területen. A kastély mellett húzódott egy aprócska erdő is, tíz-egynéhány jókora lombos fával, ez helyett adott az erdei állatoknak és azok búvóhelyeinek.

Rendszeresen kijárt ide. A 18. születésnapján, miközben az erdőben sétált, érezte, valami megváltozott. Ezt már reggel is sejtette, de azt hitte, egy kis séta után jobban lesz. Tévedett. Még hozzá túl nagyot. Ahogy az erdőben kószált, beszélgetésre lett figyelmes. Körbenézett, de senkit nem látott maga körül. Azt érezte, hogy megbolondult vagy megőrült. De nem tudott rájönni, mi is lehet valójában. Ez így ment két éven át.

Mikor a húszat töltötte, a szüleitől megkérdezte, miért küldenek utána cselédeket. Erre ők nagyon meglepődtek, és közölték, hogy senkit nem küldenek utána. Ekkor mindenki gondolkodni kezdett, hogy mi lehet ez, mígnem az anyának eszébe jutott a jóslat: *„Gyermekeitek a kapocs a két világ között. Ezt a képességet száz évente és minden ötödik generáció örökli. A 18. születésnapján, éjfélkor, és a telihold varázsára nyílik meg. Vigyázz erre az örökségre, ne hagyj, hogy rossz kezekbe kerüljön, mert az veszélyt jelent az egész világra.”*

Lunának ekkor jutott eszébe az aznapi este és kora reggeli séta az erdőben. Megértette, hogy küldetése és elhivatása van az emberek világában. Azt is felfogta, miért került ebbe a világba. A feladata az emberek és állatok közötti kapcsolat megteremtése.

Ennek tudatában éli életét, aki az emberek és az állatok között is megtalálja helyét. A kedvessége, törődése és gondoskodása példamutató magatartásról tanúskodik. Ilyen tulajdonságokkal vezeti az embereket egy jobb és nyitott élet felé. Talán még most is, ki tudja...

(Gulkai Viola Judit)